

mark ikke skal være sådan et land, hvor folk kommer strømmende til.

Det ville jo ikke føre til, at Danmark blev et land, hvor folk kom strømmende til, hvis man gennemførte oppositionens forslag, men det vil være et land, der tog vare på de børn, som vi også som politikere har et ansvar for. Det betyder ikke, at forældrene ikke har et ansvar, men det betyder, at vi også har et ansvar.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det emne, vi har haft til diskussion her i dag, er måske det mest slående, det mest groteske udslag af den udlændingepolitik, der bliver ført af den siddende regering på Dansk Folkepartis nåde og præmisser. Det er et spørgsmål, som rækker så langt, at når vi f.eks. ser, at der er nogle, der reagerer i samfundet og demonstrerer på Christiansborg Slotsplads, så sker det ikke med høje råb og lange paroler og store bannere. Når man forleden dag så en demonstration af primært romaer fra Sandholmlejren, som var på Christiansborg, så handlede det om familier, hvor hverken forældre eller børn krævede eller forlangte, nej, de tiggede. De tiggede og bad om at få bare en smule forbedring i deres liv, så de ikke, som virkeligheden jo er, bliver syge af det ophold, de har i flygtningelejrene her i landet.

Over for det kan vi høre, at i hvert fald ordførere for Venstre og Dansk Folkeparti fastholder den efter min bedste overbevisning noget kyniske indgang, at, som fru Irene Simonsen sagde det, forældrene skal være klar over, at de skal hjem, derfor har vi brug for motivationsfremmende foranstaltninger. De mennesker, vi snakker om, er ikke mennesker, der har brug for motivationsfremmende foranstaltninger. Det er mennesker, der har brug for på en eller anden måde at kunne få et liv, og at kunne få et liv i Danmark og forberede sig på måske på et tidspunkt at kunne få et liv i det land, de kommer fra.

Jeg vil godt ganske kort citere fra et brev, som vi har fået, som var stilet til ministeren, fra en række irakiske kvinder på asylcentre Avnstrup, Sandholm, Kongelunden og Fasan samt fra deres børn. Brevet starter med:

Kære Rikke Hvilshøj. I løbet af de seneste uger har der været meget opmærksomhed omkring de dårlige forhold på de danske asylcentre

for os, de afviste asylansøgere. Både du og andre politikere har igen og igen udtalt, at de af os, som vil rejse hjem, kan rejse hjem, men det passer ikke. Hvis vi kunne vende tilbage til Irak, var vi taget hjem, for de forhold, vi lever under i de danske udsendelseslejre, gør os syge på sjæl og krop. Vores børn lider, og vi kan intet stille op, men vi kan ikke tage hjem.

Jeg tror, det illustrerer meget godt, hvad det er for en situation, de mennesker er i. Jeg tror, det illustrerer meget godt, at de mennesker er klar over, at det går ud over deres børn, men de har ikke muligheden for at vende hjem. Det kan godt være, de får det på et tidspunkt, men nu har de ikke muligheden for at vende hjem.

Kl. 18.40

I den situation er det det danske samfunds opgave, at forældrene har det ordentligt, og i hvert fald at børnene ikke lider og får men, som vi jo ser, at de får. Vi har jo desværre alt for tydelige tal på, at børnene får psykiske men. Vi har for tydelige tegn på, at så vel børn som forældre kommer i situationer, hvor de kommer så langt ud, at de forsøger at begå selvmord.

Nu kan man jo sige, at det var positivt, efter at en række politikere faktisk ved selvsyn fik set, hvordan forholdene er i flygtningelejrene, at der så også var nogle fra regeringspartierne, der reagerede. De reagerede bl.a. på spørgsmålet om de pladsforhold, som vi byder børnefamilierne i flygtningelejrene, og de reagerede på, at man kunne se, at de var præget af urimeligt lange, eller, som det hedder i regeringens forslag til vedtagelse, uacceptabelt lange ophold.

Derfor er det ekstra beskæmmende, at den regering og de regeringspartier, som ved selvsyn så, hvad det var for nogle problemer, der var, rent faktisk nu ikke vil gøre noget ved de helt centrale problemer, nemlig pladsforholdene og de for lange opholdstider i flygtningelejrene.

Det, man i stedet vil, er at gøre noget for at øge de motivationsfremmende foranstaltninger ved for det første at prøve at betale folk lidt mere for at rejse hjem og ved for det andet at sørge for, at der bliver lavet en form for turistrejser for f.eks. fædrene, sådan at de kan komme ud og se, hvordan der er i hjemlandet, og så kan de vende tilbage og prøve at overbevise deres familie om, at det er så og så godt, at de vender hjem.

Problemet er, at det ikke løser de problemer, som børnene bliver ramt af. Det vil højst føre til, at nogle af de her familier bliver sat i en yderligere presset situation.